

det nævnte Resultat kan vise sig for samtlige Embeder. Jeg tror, det er en billig Begrænsning, som tydeligt tilkjendegiver den Land, hvori Foranstaltningen skal stee, og idet jeg ikke har opgivet Haabet om, at det andet Thing endnu vil kunne bringes til Overbeviisning om Rigtigheden af her ikke at fastholde sin Mening, skal jeg indstændigt anbefale Forslaget til Thingets Antagelse, idet jeg blot til Slutningen skal søge at stille for Die, hvad det er, hvorom Striden dreier sig, og hvorfor det er af aldeles afgjørende Vigtighed for Landstinget i denne Sag at indtage en fast Stilling og ikke paa nogen Maade at vige. Spørgsmaalet dreier sig om, hvorvidt man skal indrømme — naar man vil give Sagen sit fulde og sande Udtryk — at meget vigtige Lovgivningsbestemmelser skulle overlades til eensidig Afgjørelse af Folkethinget alene. Naar vi nemlig kalde i Erindring, hvad der hidtil er passeret, saa er Forholdet dette: til en Bevilling, som er forlangt af Regjeringen for at gennemføre en Foranstaltning, der fra de fleste Sider ansees for meget ønskelig, har Folkethinget i en Anmærkning knyttet Betingelser, som ikke vare ganske klare, men hvis Hensigt nu ligger klart for Dagen. Disse Betingelser troede Landstinget ikke at kunne gaae ind paa, men vilde forbeholde denne Sag den Charakter af en Gjenstand for fri Overenskomst, som enhver Sag, der kommer til Rigsdagen, bør have. Landstinget har ikke blandet sig ved Finantslovens Behandling iaar, saalidt som sædvanligt ellers, i nogenstomhelst Pengebevilling; Landstinget har ikke forandret en Skilling i det bevilgede Beløb eller i det Ringeste kun i overordentlig faa Tilfælde. Landstinget har erkjendt ikke blot Folkethingets Ret til at faae Finantsloven først forelagt, men saavidt der er Tale om at svare Ja og Nei til enkelte forlangte Bevillinger udenfor de ved Lov og Contract faststaaende, har Folkethinget faaet den første og overveiende Stemme. Kun da der var Spørgsmaal om at afgjøre et Principspørgsmaal i en enkelt Finantslov, og det et Spørgsmaal, hvor der var Tale om en fremtidig Indvirkning, ikke paa et enkelt Aars Finantslov, men paa Reguleringen af Gager for en heel Embedsclass, mødte Landstinget sig og forlangte, at denne Sag ikke maatte ved

en Fastsettelse i den nuværende Finantslov indbrages for Fremtiden eensidigt under den overveiende Indflydelse, der med Hensyn til Finantslovens almindelige Indhold, som jeg før sagde, villigen indrømmes Folkethinget. Det var det Hele, Landstinget forlangte; men det har man ikke villet indrømme os. Nu bereder jeg de Herrer om at overveie, hvorledes Sagen staaer. I dette Dieblik er Striden første Gang for, vi staae ved Stridens Begyndelse; vi stride ikke om en Pengesum, men om det almindelige Spørgsmaal, om Principet selv, om Landstinget skal udøve ikke nogen overveiende Indflydelse, men nogenstomhelst Indflydelse paa Fastsettelsen af Lønninger for Justitsembeder. Naar nu Folkethinget ikke her vil lade Landstinget faae Indflydelse paa en Tøddel i Finantsloven, og vi underkaste os denne Gang, saa kommer der næste Gang ikke Spørgsmaal om Sagen i Almindelighed, men der kommer Spørgsmaal om dette eller hiint enkelte Embede, om Summen for det skal være 3,000 Rb. eller 3,500 Rb. eller 2,500 Rb., og naar vi ikke nu, da der handles om et vigtigt Principspørgsmaal, fastholde vor Mening og sætte den igjennem, hvem kan da troe, at vi enten ville fastholde vor Mening eller ville kunne sætte den igjennem, naar der kun er Spørgsmaal om en enkelt Sum? Man vil sige, at det dog er latterligt at gjøre Vanskeligheder ved Finantsloven, fordi en Gage for en Justitsembedsmand er forandret fra et Beløb til et andet; det var jo kun dog om et enkelt Embede, det gjaldt. Men Sagen vilde saa staae saaledes, at Landstinget aldrig vilde kunne sætte Noget igjennem i Finantsloven. Det Tryk, der er til at gjøre Finantsloven færdig, vil bevirke, at man aldrig vil lade en saa vigtig Sag gaae istaae for en enkelt Posts, et enkelt Embedes Skyld. Men hvad der gjælder om eet Embede, kommer til Anvendelse ved samtlige Embeder ved en heel Række af Finantslove, det er med andre Ord, at Folkethinget vil fastsætte Sagen for hvert enkelt Justitsembede, der skal gaae over fra Sportelindtægter til fast Gage. Hvis nu ikke Landstinget vil, at baade Regjeringen og Landstinget skal komme i denne Stilling, efterat den almindelige Grundsætning om Justitsembedernes Overgang fra Sportelindtæg-